

عنوان مقاله:

بررسی زندگانی و مبانی اعتقادی_کلامی حکیم فردوسی در شاهنامه

محل انتشار:

نشریه آفاق علوم انسانی، دوره 7، شماره 83 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مرتضی رمضان پور - طلبه سطح یک مدرسه علمیه امام صادق(ع) بجنورد

محمد صیاد گلیان - طلبه سطح ۲ حوزه

خلاصه مقاله:

فردوسی با نام منصور بن حسن یا حسن بن علی در سال ۳۲۹ق در روستای باژ از ناحیه طابریان توس به دنیا آمده و در ۴۱۱ق از دنیا رفته است. او سرایش شاهنامه را در سال ۳۶۷ق آغاز و با چندین تحریر در ۲۵ اسفند سال ۴۰۰ق به پایان می رساند. محتوای شاهنامه شامل تاریخ اساطیری، حماسی و حقیقی ایران باستان تا عهد حمله اعراب مسلمان است که در قالب بیش از پنجاه هزار بیت سروده شده است. اسلام باوری و تشیع فردوسی بر طبق ابیات شاهنامه، منابع تاریخی و نیز سخنان محققین و شاهنامه پژوهان امری مسلم و قطعی است. با وجود حتمی بودن تشیع او، در نوع آن (زیدی، اسماعیلی، امامی) اختلاف نظر وجود دارد. فردوسی از مبانی اعتقادی و کلامی آنچه را که در شاهنامه خود مخصوصا در دیباجه آن آورده است، کاملا مطابق با عقاید شیعه است. او در بحث عقل بر خلاف اشاعره، استقلال عقل در درک امور و حسن و قبح عقلی را قبول می کند و در بخشی مستقل به ستایش خرد می پردازد. در بحث توحید نیز بر خلاف اهل سنت که قائل به جسمانی بودن خداوند و امکان رویت او هستند، جسم بودن و قابل دیدن بودن را از خداوند نفی می کند. در بحث امامت او با استناد به چند حدیث معروف (حدیث مدینه العلم و حدیث سفینه) که در منابع اهل سنت و شیعه آمده، تنها وصی بر حق پیامبر(ص) را امام علی(ع) می داند و در ابیاتی او را مدح و خود را خاک پای او می داند.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1947098>

